

Első fejezet

"Mi a legtöbb, amit egy ilyen világban tehetünk?"

Először a sikolyokra figyelt fel, amik egy pillanat alatt széthasították a város addigi nyugalmát. Kancáké, csődöröké, és több tucatnyi kiscsikóé olvadtak egybe, amit aztán az első, távoli robaj is követett.

Elejtette azt a néhány könyvet, ami nála volt, mikor a tömeg magával sodorta. Több helyről is folyamatosan hallotta a hangjukat, de csak néhány értelmes mondatfoszlányt tudott kihálászni belőlük.

- Méndenki mentse magát... Mi történthetett?... Ott vannak! - ezekből próbálta összerakni a körülötte folyó eseményeket, mikor egy újabb, már közelebbi és sokkal erőteljesebb robaj rázta meg a várost.

Aztán meglátta a legelsőt.

Pár méterre tőle állt, ránézésre pegazusnak tűnt. Ide-oda dülöngélt, egyik patáját kinyújtotta a semmibe. Fejét végig előredöntötte, így arcát csaknem teljesen eltakarta lelógó hosszú sörénye.

Csak akkor indult meg, amikor nem messze tőle egy unikornis csődör elbotlott, amint a menekülő tömeg feldöntötte őt. Botladozva, szinte lépésről lépésre ment előre, patájával a csődör felé kapkodva. A hang, amit ezután kiadott magából, nem beszéd volt, sokkal inkább elnyújtott hörgés.

Twilight agyába örökre beleégett az a rémület, ami akkor ült ki az unikornis arcára, mikor végül a pegazus föléje hajolt. Felkiáltott, de hangja szinte elveszett a folyamatossá váló robajok és az ijedt kiáltások sűrűjében.

Teste még egyszer összerándult, mikor

a rejtélyes póni megharapta, utána elernyed. De nem volt halott. Az élet szikrája még mindig ott égett a szemében, csak éppen sokkal gyengébben. Egy újabb ordítás tört fel belőle, amint a sebéhez kapott.

Mikor végül a pegazus felemelte fejét, és a döbönt Twilight felé fordulva végre felfedte vértől csöpögő arcát, az ibolyalila unikornis kanca sikítva tért magához.

Szaporán vette a levegőt, és érezte, hogy verejtékben úszik.

Felülve megkönnyebbülten találkozott tekintete a szobája tulsó falával. Kora reggel volt, így csak nagyon kevés, narancssárga fény szűrődött be ablakán. Végigzongoráztatta szemeit a könyvektől roskadozó polcokon, és a szekrényeken, amik a berendezést alkották.

Felsőhajtott. Már hozzákellett volna szoknia ezekhez a rémálmokhoz, de nem

sikerült. Minden alkalommal, ha arról a napról álmodott, ugyanez történt. Egyetlen vigaszt az nyújtotta számára, hogy barátai nem tudtak erről, és így az ő aggodásuk sem jelentett terhet számára.

A nap, amikor minden elkezdődött...

Miután rendbe szedte magát, sörényét hátul lófarokba kötötte, és felvette pulóverét, az éjjeliszekevényen álló szerkezethez lépett.

A nagyjából csikófej méretű, téglalap formájú szerkezet egy rádió volt. Elülső lapján három apró, fekete színű gomb, míg fentebb egy számlap kapott helyet. Bal oldalára egy antennát szereltek fel, ami elengedhetetlen volt a működtetéséhez.

Twilight szarva haloványan felizzott, mire az antenna tetején lévő gömb körül is megjelent a rózsaszínű, hullámzó aura. Néhány másodperccel később a számlap mögé rejtett

lámpa fellobbanó fénye jelezte, hogy sikerült működésbe hoznia.

Varázslat segítségével elforgatta a jobb oldali gombot, aminek hatására a számlapra szerelt vörös színű csúszka is megindult. Reménykedve a Ponyville-i Rádió frekvenciájára állította, majd pedig hátrébb lépett és várt.

A várt hatás elmaradt, ezen a reggelen is csak szüntelen zúgás fogadta, akárhová kapcsolt. Megpróbálta felhangosítani, hátha a zajban így értelmes szavakat is felfedez, de ez sem segített.

- Semmi... - kikapcsolta a rádiót.

Hosszú idő után most először érezte úgy, hogy tényleg egyedül maradtak. Mindennap bekapcsolta a szerkezetet, abban reménykedve, hogy egy nap hallani fog valamit. Minden alkalommal, ha felderítésre indultak a

könyvtáron kívülre, hitt benne, hogy végre másokba is belebotlanak.

- A csudába! - felismerte Applejack hangját.

Az ablakhoz rohant, és kihajolt rajta. A narancssárga földi póni már most, kora reggel a könyvtár tövében kialakított kerten munkálkodott. Szájában egy gereblyét tartott, amivel most végigsimította a talajt.

- Mi történt? - szólt oda neki Twilight.

- Jó reggelt, Twilight - Applejack megállt a munkában, a gereblyét a földre szúrta, és arra támaszkodott rá egyik patájával. - Ezek a fránya gazok teljesen megfullasztják a többi növényt. Megszabadulok tőlük, de aztán újra itt vannak.

Az unikornis kanca lement a lépcsőn, aztán az ajtóhoz sietett. Rajta és a farmer pónin kívül még mindenki aludt, így próbált csendben

átjutni a földszinten.

Mikor az ajtóhoz ért, és kitérte azt, tekintete egyből beleütközött az óriásfa köré felhúzott drótkerítésbe. Nem sokkal azután állították, hogy úgy döntöttek, ez lesz a menedékhelyük. Itt-ott már nyílások keletkeztek rajta, ezeket deszkákkal és vaslemezekkel igyekeztek kijavítani.

Megkerülve a fa vastag törzsét, eljutott a kertbe. Kis területet foglalt el, ezt egy nagyjából a nyakukig érő kerítés ölelte körbe. Egyelőre csak paradicsomot, répát, illetve némi salátát tudtak termeszteni rajta, ezek voltak az elsődleges táplálékaik.

- Ha akarod, kereshetek egy varázsigét, amivel... - kezdte Twilight, de Applejack félbeszakította.

- Nem. Semmi varázslat, emlékszel? Ennek a kertnek természetes úton kell

kifejlődnie, a benne termő zöldségek is akkor lesznek a legízletesebbek.

Twilight a kerítéshez lépett, és kibámult az odakint elterülő városra. Az egykori békének nyoma sem volt, minden kihaltnak tűnt. A legtöbb házat bedesztkázták, vagy egyszerűen romokban hevert. A talajon vér és sár keveredtek pónik maradványaival. Összeszorult a szíve, amikor nem messze tőlük, félig a földbe temetve, megpillantott egy plüss figurát.

Visszahökölt, amikor mozgó alakokat pillantott meg a könyvtárt körülölelő tisztáson. Botladozva lépkedtek előre, látszólag észre sem vették egymást. Egyszer sem emelték fel fejüket, végig előredöntve haladtak, így arcukat eltakarta sörényük.

- Az utóbbi időben egyre több van belőlük... - szólalt meg Applejack.

- Mit gondolsz, emlékeznek valamire a

korábbi életükből? Úgy értem... tudják, kik voltak ők, és felismernék a barátaikat? - kérdezte Twilight, levéve tekintetét a pónikról.

A földi póni egy maroknyi gazt rántott ki a földből, csak utána válaszolt.

- Nem hinném. Ők szörnyetegek, Twilight. Nem gondolkodnak, csak támadni tudnak. Akárhik is lehettek ekkor, ők már nem léteznek - úgy tűnt, ezzel lezártnak is tekinti a témát.

- Meglocsolnád ezeket nekem? - patájával a paradicsomok sorára mutatott.

Twilight visszament a konyhába, a szekrényből pedig elővett egy műanyag vödört. Azt a csap alá dugva tele engedte hideg vízzel, majd pedig visszasietett a kertbe, és bőségesen eláztatta a paradicsom ültetvényeket.

- Köszönöm - szólalt meg Applejack,

miközben újabb gazokat tépett ki, és azokat egy odakészített vödörbe hajította.

Ismét vetett egy pillantást a kint járkálókra, ekkor pedig furcsa dolog tűnt fel neki. Mindannyian egy irányba indultak el, és patáikkal is arra felé kapkodtak.

- Mit csinálhatnak? - kérdezte.

A következő pillanatban egy kanca sikolya töltött be mindent, a zombik pedig felemelték fejüket. Úgy tűnt, a hang forrását követik. Twilight is vészesen keresni kezdte szemével, miközben szíve egyre hevesebben vert odabent. Még inkább, amikor a kerítéstől távol egy földi póni körvonalazódott ki előtte. Mozgása azonban más volt, rohanni próbált, és valami volt nála.

Újabb sikítás.

- Valaki van odakint! - Twilight elkiáltotta magát.

Fogalma sincs, miféle erő mozgatta akkor, de berohant a könyvtárba, és az egyik szekrény ajtaját felrántva magához vette puskáját, majd pedig a kerítésbe épített kapuhoz rohant, és egy kulccsal kitárta azt.

- Twilight! - hallotta valahol maga mögött Applejack kiáltását, de ez sem volt képes visszatartani őt.

Rohanni kezdett, közben tekintetével folyamatosan a földi póni kancát figyelve, akit mostanra körbezártak az élőhalottak, és nem volt hová menekülnie.

Aztán meghallotta a hangját. A hörgést, ami a rémálmaiban is kísértette őt. Ahogy oldalra fordította a fejét, először egy iszapzöld, rothadó patát pillantott meg, ami feléje nyúlt.

Az erő, ami az előbb hajtotta, egy pillanat alatt semmivé foszlott, és most ott állt, maga előtt lebegtetve fegyverét, de mégis

tehetetlenül, miközben egy fertőzött feléje lépkedett.

- Twilight! - Applejack hangja most nagyon távolinak tűnt.

A világ lelassult körülötte, és minden hang, minden zaj megszűnt. Egyedül az egyre közelebb jutó élőhalott volt az, amire nem hatott az idő folyása.

Mikor már csak pár lépésnyire volt tőle, felemelte fejét, ezzel felfedve aszott, iszapzöld arcát, a szemei helyén keletkezett két fekete üreggel együtt. Bőre egy helyen hiányzott, onnan kilátszott a hús, patáinál pedig még a csontja is elő-előbukkant.

Kitátotta száját, a bűz felkavarta Twilight gyomrát. Becsukta a szemét, amikor a fertőzött egyre közelebb hajolt a nyakához. Érezte hogy remeg, fegyverét pedig elejtette.

Aztán már csak egy kiáltást hallott, amit

egy erőteljes puffanás követett, és valami nedves terítette be az arcát.

Mikor rávette magát, hogy kinyissa a szemét, már Rainbow Dash állt előtte, szájában tartva kalapácsa nyelét. Egyik patájával kissé arrébb rugdosta a kettejük közt a földön heverő holttestet, aminek koponyája kettéhasadt a rá mért ütéstől.

- Ha legközelebb hősködni akarsz, ne ilyen amatőr módon tegyed - szólalt meg gúnyosan.

Rajta látszottak meg leginkább az elmúlt hónapok viszontagságai. Szivárvány színű sörényét rövidre nyiratta, bal füléből pedig jókora darab hiányzott. Jobb oldali szárnyát kötés fogta körbe, a fájdalmat, amit mozgatása jelentett, mégis képes volt leplezni egy apró szisszenéssel.

Twilight letörölte a homlokáról a

ráfröccsent vért.

- Segítség! - ismét meghallotta a kanca kiáltását, aki ugyan közben sikeresen kitört a fertőzöttek gyűrűjéből, de továbbra sem tudott megszabadulni tőlük.

- Elintézem! - Rainbow Dash meglendítette kalapácsát, majd teljes sebességgel rohanni kezdett, az eléje kerülő zombikat pedig egyszerűen lecsapta fegyverével. Gyorsan haladt, és egyszer sem látszott rajta, hogy megijedt volna. Ez volt az egyik dolog, ami miatt Twilight annyira irigyelte őt.

Néhány méterre a fertőzöttek egy nagyobb csoportosulásától megtorpant, és kabátja zsebébe nyúlt. Egy nagyjából dió méretű, zöld gömbött vett elő, azt pedig közékük hajította. Felkapták fejüket a zajra, és mintha csak erre várt volna, az apró labda fehér füstöt

kezdett eregetni magából.

Rainbow Dash a kanca hangját követve haladt előre, végig magánál tartva kalapácsát. Mozgó alakok körvonalait látta maga körül a füst alkotta függönyön keresztül, és hallotta a szüntelen hörgésüket is, de ez sem tartotta vissza.

A földi póni kanca, elrejtözve a füstben, a földre feküdve várt, patáival a fejét védve. Vajszínű szőrére némi vér száradt rá, aranybarna sörényének tincsei pedig összetapadtak a kosztól. Kék nyeregtáskáját maga alá gyűrte, és amikor megpillantotta a felé közeledő pegazust, mintha védeni próbálta volna.

- Fogd meg a patám - Rainbow Dash a rémült kanca felé nyújtotta saját patáját, és amennyire tudott, elmosolyodott.

Az habozott pár másodpercig, de mikor

egyre erősödött a körülöttük koválygó zombik hangja, végül döntött, és engedelmeskedett.

Hamar kiértek a füstből, és visszarohtak a kerítésen túlra. Twilight mindvégig a kancát figyelte, aki most, hogy megálltak, összeesett.

- Gyorsan, vigyük be! - fordult Rainbow Dash és Applejack párosa felé, akik együttes erővel felkapták őt, és bevitték a könyvtárba. Ott egy kanapéra fektették, Twilight pedig egy párnát tett a feje alá.

Most, hogy jobban szemügyre tudták venni, feltűnt neki, hogy mennyi kisebb nagyobb sérülés borította teste felszínét. Vágások, ütés nyomok, egyik patáját pedig átvérzett kötés borította. Pár évvel fiatalabbnak tűnt náluk, cukijegye pedig egy falevél volt, amiről épp lefolyt egy harmatcsepp. Az unikornis el sem tudta képzelni, mi lehetett a

különleges tehetsége.

- Nekem nem tűnik ismerősnek... Pedig méndenkit ismerek a városban. - motyogta Rainbow Dash.

- Valószínűleg máshonnan érkezett ide - válaszolta Twilight, ahogy szemügyre vette a kanca kopottas nyeregtáskáját is. Annak csatja ezüst színű, és falevél alakú volt, akárcsak a cukijegye.

- Ezek szerint Equestria többi részében is ugyanez a helyzet? - kérdezte Applejack, hangjában fel lehetett fedezni a szomorúságot.

Twilight sokat gondolkozott rajta, hogy vajon Ponyville-en kívül is megjelentek-e a fertőzöttek, de mivel fogalmuk sem volt róla, mi várná odakint őket, inkább a biztonságot nyújtó könyvtár falain belül maradtak.

- Talán többet megtudunk róla, ha... - Rainbow Dash beletúrt a táskájába.

- Rainbow, ne! Tudod, hogy nem tehetjük! - Twilight varázslat segítségével magához ragadta a nyeregtáskát.

- Ugyan már! Nem raboljuk ki!

Megpróbálta visszavenni, de ekkor annak bal reteszéből egy bőrönd esett ki, és kettejük közt a padlón ért földet. Első látásra teljesen átlagosnak tűnt, leszámítva hogy kódzárrel védték, és a tetején fehér alapon a Harmónia Elemeinek jelképe kapott helyet.

Twilight maga elé emelte a bőröndöt, és szórakozni kezdett a zárával, de nem tudta a kódot, így zárva maradt előtte.

- Hogy került ez hozzá? - újra a kancára pillantott.

- Én megmondtam, hogy egy kicsit mégis csak kutakodni kéne nála - jegyezte meg Rainbow Dash.

- Öhm, Twilight... - érezte, ahogy

Applejack megérinti a vállát. - Szerintem van egyéb gondunk is.

Az eszméletét veszett földi póni kanca lábára mutatott. A lila unikornis először nem vette észre, mire akar célozni, továbbra is csak a vágásokat, és a vért látta mindenütt. De aztán észrevette, és elejtette a bőröndöt.

Mindannyiuk számára tisztán kivehető volt a harapásnyom a nyakán, ami körül már kissé elszíneződött a bőre, és feldagadtak az erei, jelezvén, hogy megfertőződött.